

turlige Udgangspunkt for en Bygningslov for Landets øvrige Kjøbstæder, ikke alene paa Grund af det Ønskelige i, at der i den her omhandlede Retning tilvejebringes saavidt muligt ensartede Forskrifter for hele Landet, men ogsaa fordi hin Lov indeholder mange Bestemmelser, der, som Frugter af den nyere Tids Udvikling, kunne og bør bringes til Anvendelse i Kjøbstæderne. I det derfor Loven af 17de Marts 1856 er valgt til Udgangspunkt for nærværende Udkast, kunde dette dog kun skee under tilbørligt Hensyn, dels til, at hin Lovs Bestemmelser ere afpassede efter større Forhold, end der findes i nogen af Landets Kjøbstæder, og at fremdeles disses Størrelse indbyrdes afviger saameget, at ikke alle Bestemmelser kunde passe for dem alle, dels til, at der ved nærværende Lov maatte tages væsentligt Hensyn til de lokale Interesser, for at ikke Kjøbstædernes økonomiske Udvikling, ifødetfor at fremmes, skulde blive hæmmet eller standset. Bestemmelserne i Loven af 17de Marts 1856 ere derfor kun overførte i Udkastet med saadanne Modifikationer, som de nævnte Hensyn efter Ministeriets Anskuelse fordrer, saaledes at flere Bestemmelser dels ere ubeladte, fordi de ere aldeles lokale for Hovedstaden, dels ere optagne med saadanne Forandringer, at de kunne faae praktisk Anvendelse paa vore Kjøbstadforhold, hvorhos man har troet at kunne tilvejebringe nogen Lettelse for de mindre Kjøbstæder ved at undtage dem for Anvendelsen af flere Forskrifter, som iøvrigt i og for sig maatte ansees hensigtsmæssige, og derfor ogsaa skulle være gjældende for de større Kjøbstæder, medens Man paa den anden Side har tænkt sig den Trang til mere omfattende og udtømmende Regler, der muligen maatte vise sig paa enkelte Steder, afhjulpet ved særlige ved de kommunale Autoriteters Medvirkning tilvejebragte Regulativer. Derimod har Man, saa villigt Man end skal indrømme Vægten af de Grunde, som fra et almindeligere Synspunkt kunne gjøres gjældende mod Myndigheden til at tilstaae Undtagelser fra Lovens Forskrifter, dog ikke anseet det muligt at affatte Loven saaledes, at en saadan Myndighed aldeles kunde undværes, og det vil derfor findes, at der, foruden den Myndighed, som i saa Henseende i enkelte Stæder er tillagt Bygningscom-

missionen og Amtet, desuden er tillagt Justitsministeriet en mere omfattende Ret til at lempe Lovens Anvendelse efter de forhaandenværende Forhold.

Efter disse Bemærkninger skal Man gaae over til nærmere at omhandle de enkelte Bestemmelser i Udkastet.

ad § 1.

Denne § gaaer ud paa at bestemme den paatænkte Lovs Omraade. Da Modsætningen mellem „selve Kjøbstaden“ og „Kjøbstadens Grund“ ved hele den nyere Lovgivning, navnlig om Konsumtionens Ophævelse og om Næringsfrihed, er, om end ikke aldeles udslettet, saa dog gjort saa ufsendelig, at den ikke kan antages længere at have nogen praktisk Betydning, har Man fundet Anledning til ved den foreslaaede Redaktion af Sen at undgaae hin i Lov af 12te Januar d. A. § 3 og Forordningen af 6te April 1832 § 17 optagne Modsætning, hvorhos Man af lignende Grunde som og af Hensyn til de lokale Forhold har troet det rettest ikke, som i bemeldte Lov er skeet, at fastsætte en bestemt Grænse for Lovens Omraade, men at overlade dette til Administrationens Bedømmelse efter de konkrete Omstændigheder.

ad § 2.

Denne Bestemmelse stemmer i det væsentlige med § 6 i Loven af 17de Marts 1856, med den i Forholdene i Kjøbstæderne begrundede Modifikation, at Hjørnets Afbrydning, forsaavidt Gaden ikke har den i Udkastets § 14 for nye Gader fastsatte Brede, skal have idetmindste 3 Alens Brede.

Man har derhos troet, at der under særegne Omstændigheder, navnlig med Hensyn til Stilen i visse Bygningers Døre, og hvor Lokaliteterne tale derfor, kunde tilstedes Dispensation fra det i denne § indeholdte Bud, saaledes at denne meddeles af vedkommende Bygningskommission med Amtets Approbation.

ad § 3.

Udkastets § 3 handler om Kældernedgange og framspringende Trapper og svarer til § 7 i Loven af 17de Marts 1856. Herom bør